

ÉVKÖZI 19. VASÁRNAP

1-4 oldal

Olv.: Bölcs 18,6-9 – Zsid 11,1-2.8-12 – Lk 12,35-40

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek! Mi vagyunk az a szent maradék, akik még figyelemmel kísérjük és tudjuk is, hogy az Istennek elvárásai vannak az emberrel kapcsolatosan és az Isten terveiben nekünk elvárásaink vannak egymással való kapcsolatunkban is. Mindenesetre ezen a mai vasárnapon ezzel a titokkal szembesülünk egy sajátos világban, ami a mi világunk. Talán egyszerűen mondhatom így, ez az interneteknek a világa, amely programnak – talán mondható ez is így – az első és legfájdalmasabb következménye az ember elmagányosodása. Hát most egy ilyen világban kell nekünk Istenre figyelni, miközben a világ Isten ellen dolgozik, és mi pedig mintha észre se vennénk, hogy aki Isten ellen dolgozik, az világellenes és emberellenes.

Most mindenesetre gondoljunk arra, hogy egy fiatal testvérünk testi-lelki gyógyulásáért ajánljuk fel ezt a szentmisét. Isten felől minden jóra számíthat, bízunk abban, hogy az emberek részéről is minden segítséget megkap. Éppen most az egyik testvérünk, Ancsa mondta a szentmise előtt, hogy a testvérét műtötték itt, a kórházunkban, és elképzelhetetlen volt a számára az, ahogy szeretettel, gondoskodással, figyelemmel körülvették. Gellértnek is köszönjük, mert ő is segített ennek a légkörnek is, ennek a valóban segítőkész lehetőségnek a megteremtésében. Isten előtt állunk, bűnbánatot tartunk.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Az emberélet szolgálat. Isten tervei szerint istenszolgálat és emberszolgálat. Nem véletlen az, amit hallottunk: boldog az az ember, akinek istene az Úr. Boldog az az ember, aki fölismeri, hogy az élete istenszolgálat. Boldog az a nép – ugyancsak hallottuk – amelyet az Isten kiválasztott. A kiválasztottak azok, akiket mi hívőknek mondunk, keresztényeknek mondunk, az egyházi közösség tagjainak mondunk. Boldog ez a nép, mert fölismerte azt, hogy ez a közösség, ez az emberi közösség szolgálat.

Azt hallottuk a mai evangéliumban, hogy boldogok azok a szolgák, akiket az Úr, az Isten szolgálatban tevékenynek talál. Istenszolgálatban is meg emberszolgálatban is. Végre el kellene fogadnunk, hogy az életünk valóban szolgálat, egymást éltetjük. Az istenszolgálatban az igazi értékek jelennek meg az életünkben, az emberszolgálatban azok az értékek vannak jelen, amelyek megteremtik az emberi közösséget. Akár így is mondhatnám: hogy az emberi életünk, Isten eltervezte emberi életünk egy isteni tervet valósít meg.

Egy sajátos koordináta-rendszerben gondolta el Isten a mi emberi életünket. Ennek van a vertikális ága, ez az ember Istennel való kapcsolata, és van a mi életünknek egy horizontális ága, ez pedig az egymással való kapcsolatunk. És ez a kapcsolat Istennel, emberrel a szolgálatban teljes. Ez a koordináta-rendszer, ez a kereszt formájában vagy alakjában kifejező rendszer valóban a keresztre utal, mert istenszolgálat csak áldozatok árán lehetséges, mert emberszolgálat csak áldozatok által lehetséges.

És mi élünk egy világban, egy olyan világban, amit nagyon egyszerűen talán így lehetne mondani: az internetek világában. És az internetek világa – általános megállapítás, ezt nem a templomokban hirdetjük meg, ezt a világ fiai mondják – az internetek világa elmagányosítja az embert. Hát hogy lehet beszélni szolgálatról elmagányosodott emberek esetében?

Egy sajátos statisztikát olvastam ezzel kapcsolatosan. A világban az emberek 62%-a interneten tart egymással kapcsolatot. Valójában egy olyan világ épül, ezt nem mi állapítjuk meg, nem a papok, igehirdetők, hanem a világ fiai állapítják meg, hogy az internetezők érzelmi gazdagsága elsekélyesedik. Lehet-e érzelmi gazdagság nélkül kapcsolatban lenni Istennel és emberrel? Az érzelmi világunknak rendkívüli szerepe van abban, hogy a mi emberi kapcsolatunk és a mi egymás felé való kapcsolatunk érzelmekben is gazdag. Nem azok irányítják elsősorban, de azok által kezdődnek az emberi kapcsolatok, azok által gazdagodnak az emberi kapcsolatok. Aztán amikor az értékek egyre nagyobb szerepet nyernek a mi gondolkodásunkban, akkor az érzelmi gazdagsága az embernek széppé, színessé, az ember számára is vonzóvá teszi nemcsak a kapcsolatukat, hanem a szolgálatot is. Mert hiszen a szolgálat öröm! Ha valakit szeretünk, valaki fontos nekünk, akkor minden érte hozott áldozat öröm. Gazdagítja az életünket, gazdagítja a kapcsolatainkat.

Közben, különösen az angol nyelv térhódítása közepette, egyre több új fogalmat gyártanak. Fogalmakat, amelyeket az internetezők világa jelenít meg. Különösen a fiataljainkra veszélyes, hogy szexuális képeket tesznek fel a gépeikre és ezek ijesztő következményekkel járnak. A másik meg, ma ezt így mondják, hogy csetelnek, csetelve vitatkoznak egymással. Mert persze könnyebb vitatkozni úgy, hogy a másik arcát nem is látom. Csakhogy ez oly mértékben deformálja az embert és az emberi kapcsolatokat, hogy egyre inkább egy olyan világban találjuk magunkat, amely világban egymáshoz nincs közünk, nem egymással élünk, hanem egymás mellett élünk.

Akkor most gondolják el, kedves Testvérek, egy ilyen világban álljon ki egy pap és beszéljen arról Önöknek és a világnak, hogy az emberélet szolgálat. Márpedig az! Aki ezt tagadja, az építi ezt a személytelen világot, az internetek világának az emberét, akinek nincs kapcsolata se Istennel, se emberrel és az Istent tagadja. A másik emberrel kapcsolatban meg szajkózzák egyfolytában: a közösség, a közösség, a közösség, közben meg mindenki a maga pecsenyét sütögeti. Hol lehet itt közösségről szó, egy ilyen esetben?

Egy olyan világ támadt, amely nem is sejti, hogy mekkora ajándék a szolgálat. Hiszen akkor, amikor mi istenkapcsolatunkat meg emberi kapcsolatunkat vizsgáljuk, akkor meseszerű vágyaink fogalmazódnak meg az Istennel kapcsolatosan is meg egymással kapcsolatosan is. Gondoljunk csak arra, hogy mi mindennel szólítgatjuk az Istent és mi mindent várunk az Istentől! Vagy gondoljunk arra, hogy emberi kapcsolatunkban milyen rózsaszín álmaink vannak, mi mindent várunk egymástól. És mi a csoda? Az csoda az, hogy az Isten azért jó Isten, mert még a mi meseszerű vágyainknál is többet ad nekünk ez a jóságos Isten, aki az „értünk Isten”. Csodák csodája: Önmagát adja. Mert minden kapcsolatban a másik önmagát kell, hogy adja. És az istenkapcsolat olyan nagy ajándék, hogy az Isten önmagát adja nekünk. Azt akarja, hogy megértsük, hogy az ő jósága azt jelenti, hogy értünk van, hogy szeret bennünket. Hát ki az az örült, aki erről lemond? Nyilvánvaló, ez egy természetfölötti világnak az értékrendje. Na de bizonyos értelemben nem ugyanezt várjuk egymástól? Nem azt várjuk attól, akit megszeretünk, aki fontos nekünk, akivel úgy gondoljuk, hogy összetartozunk, hogy önmagát adja, hogy értünk legyen, hogy egymásért legyünk?

És itt a világban kószálnak az emberek, az elmagányosodott emberek, az elhagyott emberek. Mert akinek egy életben van kettő, három, négy, öt társa, úgy egymás után, a végén kiderül, hogy egy sincs. És akkor koldulják ezek a szegény emberek a szeretetet, mert az a tapasztalata ennek a sok-sok szerencsétlen embernek, hogy igazából senkinek sem volt fontos, és neki sem volt fontos az a másik.

Testvérek, Isten úgy tervezte meg az emberi életünket, és most álljon előttünk a koordináta-rendszer, hogy Istennel tartozunk össze és egymással tartozunk össze, hogy ez az összetartozás a szolgálatra épül. Ismerjük a Bibliából azt a gyönyörű választ, amikor a gazda – az Isten a gazda – megjön, és azok, akik az ő feladatát végezték, a szolgálatot, a kijelölt szolgálatot teljesítették, és ha teljesítették, akkor micsoda ajándékot kapnak! Az Isten, az Úr, a gazda szolgál nekik – hát van ennél nagyobb?! Megtapasztalni azt, hogy nem csupán megsimogatja a fejünket az Isten, hanem Ő szolgál nekünk. A keresztyénség ajándéka a világnak: az Isten, a Teremtő, a Megváltó szolgálja az embert, és azzal a legnagyobb ajándékkal, hogy szeret bennünket: értünk van.

Milyen szerencsétlen ez a világ, aki ezzel az Istennel harcot kezdett és lemondott erről a vágyott szeretetről! Szerencsétlen ez a világ, amely világ embere koldulja a másik emberrel való kapcsolatban, hogy fontos legyünk egymásnak, hogy egymásért éljünk. És meg kell tapasztalnunk nap mint nap, hogy nincs közünk egymáshoz, mert csak annak az embernek van köze a másik emberhez, akiért áldozatot hoz. Különbözik minden emberi kapcsolat, nincs is. Mi pedig azt hisszük, hogy van. És az esetek 100%-ban ezért mi magunk felelősek vagyunk, mindegyikünk külön-külön, mert nem egymás szolgálatában ismerjük fel a kapcsolatunkat, hanem egymás kihasználásában.

Testvérek, nagy feladat előtt állunk! Egy olyan világban élünk, amely az isteni tervet tagadja. Egy olyan világban élünk, amely az Istennel való kapcsolatról lemondott. Egy olyan világban élünk, amelyben emberi közösségről igazából nem lehet beszélni, még a templomi közösségek esetében sem. Hát tessék körülnézni, elfogytak a templomból is az emberek. Pedig a templomi emberek a világ kovásza, a világosság, a só. Hát ha mi is itt tartunk, akkor mit várunk a pogánytól?

Testvérek! Az életben nem a szöveg számít. Tessék kinyitni mindenkinek a saját szemét, fülét, lásson és halljon! Semmiről nem hallunk, csak lózungokról, szavak puffogatásáról, és a tények ellene mennek a szavakban kimondottaknak. Ezért mondjuk, hogy hazudozik mindenki egyfolytában, ezt ismételtetjük. Igen, mert van egy ősi latin mondás: *contra facta non valet illatio* – magyarul: a tényekkel szemben nincs erő. A szavak területén lehet vitatkozni. Hát mi most egy ilyen vitatkozó világban élünk. Mindenki el akarja hitetni velünk igen sok esetben a maga hazugságát, el akarja hitetni velünk azt, hogy az igazság önála van. S közben nincs alátámasztva, mert a szavakat a tények támasztják alá.

Márpedig, Testvérek, Isten terve szerint az emberélet szolgálat, istenszolgálat és emberszolgálat. Aki ezt cáfolja, aki ezt megveti, annak nincs köze se az Istenhez, se az emberhez. Vagyis önző, a maga útját járó, magányos lény. Közben áhítozik, hogy a közösség fogadja be, a közösség hordozza. De nincs, hát nincs közösség! A közösség az áldozatokra épül fel, a szolgálatra. Boldogok azok a szolgálattelvők, akiknek van isteni világa és akik – ahogy az énekekben is hallottuk – az Úr örökségét hordozzák egymás szolgálatában.

Testvérek, akinek füle van, hallja meg! Könnyű kinyitni most a fülünket, mert már mindannyian megsüketültünk, mert annyi istenellenes és emberellenes szót hallottunk, hogy talán eljutunk oda, hogy egy új olyan világot építünk, amilyen világot nem mi emberek találunk ki a magunk hasznára, hanem az Isten az ember örömére és boldogságára.

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek, az áldás előtt az elkövetkező hétnek a jeles napjait mindenképpen az Önök figyelmébe ajánlanám. Úgyis tudom, hogy nem jönnek el szentmisére, de azért legalább tudják és emlékezzenek erre.

Hétfőn Szent Domonkosnak lesz az ünnepe. A kereszténység rengeteget köszönhet neki!

Kedden Szent Terézia Benedikta, Edith Stein ünnepe lesz, aki a koncentrációs táborban halt meg, zsidó származású volt, aztán karmelita apáca lett és Jézusért nem vonakodott az életét is odaadni. Igazi megtérő.

Szerdán Szent Lőrinc Diakonus ünnepe. Ő volt az, amikor a pogány császár az Egyház kincseit kérte Rómában, akkor elővezette a szegényeket: az Egyház kincsei, tessék, veheti őket, gondoskodhat róluk, ha akar. Nem akart.

Csütörtökön Szent Klárának, Assisi Szent Ferenc testvérének az ünnepe. A magyar királyi család nőtagjai közül többen személyes kontaktusban voltak vele.

Szombaton XI. Ince pápának az ünnepe, akinek a szobra a Mátyás-templomban srévizavé szemben van, akinek köszönhetjük Buda felszabadulását. Nélküle lehet, hogy ma Törökország lenne Magyarország. Elfelejtettük, nem is gondolunk rá. Mindenkit elfelejtünk, aki jót tesz, mint ahogy minket is elfelejt a világ mindazért a jóért, amit tettünk. Hát, ilyen a világ. De nem csak a pogány világ ilyen, a keresztény is ilyen. Csak az méltó az életre, aki az értékeket megtartja.

Hát ennyit a hétről. Szinte minden napra egy csoda esik. Legalább tudjuk azt, hogy őkseink sokat tettek azért, hogy mi itt most ücsöröghetünk és ha éppen kedvünk tartja, akkor még oda is figyelhetünk arra, amit mondanak nekünk. Az is jó lenne, ha néha meg is tartanánk.

+ *Á L D Á S* +